

ütelisi lõpetawa nema oma päiwa tööd. Om mida ete-wõtta ehk tähele panna, sis om tõine tõise nõwwo-andja. Kes kodun ei ole, se tijap, et kui ta foo tulep, sis rühip tõine tälle armoga wasta, pakup tälle kät, kostap tälle armo-häälega. Kui Jumal õnne päiwi annap, nink neide palwid kuulep; kui neide tö kõrda lähap, nink Jumal neide hääd õnnistap; kui wahete pääl ka mõni-körd hähki peetas, ehk tö saisma jääp nink süda toidust otsip Jumala sõnnast; — sis omma nema mõlemba ifs ütten nõwwun nink ütten meelen. Kui rase karistuse tulewa, — ka neid kandwa nema mõlemba üle-meelelikult. Tõine kaibap tõisele oma häta nink püwwap hädan tõise käest sõame finnitust; üteli si nema pidawa nõwwo, mes teta, ehk manitsewa tõine tõist, kannatalikult oma risti kanda; nema rõemustawa ka üteli si jälle, kui häda-aig ära-lõpnu. Ni lätwa päiwafese nink tunnifese mõõda, nink mes nema ete-toowa, olgo magus ehk mõrro, ühendap ifs enamb neide sõamid. Nema harinewa päiwast päiwa ni wääga tõine tõist, et tõine ei taha eladagi, kui tõine ei ole nägija. Inemine harinep ka muid asju peake. Sa harinet seda maa-kotust, kun sa elat, seda penki, koke sa toet, seda kõiwo oma usaija pääl; sa ei taha minki-eest neist lahkuda; nema omma sulle armsas jäänu, ni kui tutwa sõbra nink hõimlase. Melles sis abi-elo-rahwas ei pea üts tõisele armsa olema, kui nema jo enne koku-harinemist üts tõist omma armastanu nink armo perast üts tõist saadikus omma wõtnu elo-tee-raa pääl?

Ent kas sääranne arm ka peas abi-elun jäädwat asend lõidma, nink wasta-pidama, kui kiusaja manu-tükip, nink püwwap meest nink naist lahutada? Ei joht! Sis wõip arm ni-sama ära-minna, kuis tema om tulnu, nink raho nink rõemo ka üteli si majast mõtsa wiija!

Nätse! Abi-elo-rahwas näütwa tõine tõisele kiif wälja, mes kelleke om, ei mite ütsinda hääd, enge ka kurja. Kui nema ütten-foon elawa, sis saawa ka halwa harjotuse tõisele näta, mes edimält oliwa ära-peedetu. Aigo mõõda tulewa ka sääratse kõne wälja, mes ei ole hä kuulda, nink sääratse teo, mes ei ole kituse wäärt. Edimält ei taha tõine neid tähelegi panna; nink tõisel, kolmandal kõrral kannatap arm ka weel. Ent kui sääratse kurja harjotuse sagedaste awalikus saawa, — sis ei jõwwa tõise arm ka enamb kannatada, nink abi-elo, mes seeni ajani puhas nink selge oli, ni kui pilweta taiwas, saap nüüd kewajetse ilma saarnatses, kui üteli sel-samal päiwal külma nink lammem, lumme nink wihma, rafast ilma nink tuule lõõtsmist antas. Säärast abi-ello kuultas kül olewat mitman paigun, ent Jumala meele pärast ei ole ta joht, ei ka inemiste meele pärast. Säärast es püwwa ka kosi-lane tõtete, kui tema hennelle abi-kaasa ots! Siski tulewa ilma pääl mitma-sugutse asja ete, mes abi-ello wõiwa segada. Kui üteli wäljan ilma pääl mida sündi, mes mite tema meele pärast es ole, sis kannap tema sagede oma wiha foo nink nakap abi-kaasaga riidlema. Kurja keele-kandja püüdwa ka mõni-körd abi-elo-rahwa wahete tükki nink neide sõamid lahutada. Nink sis sünnip, et arm edimält leüges jääp nink aigo mõõda otsani ära-kaup. Kea enne seda rõemoga tõine tõise pääle kaijewa, ei wõi nüüd enamb üts tõist näta; kea armoga üts tõist oodiwa, lätwa nüüd üts tõise eest paku; kea üts tõist wabandiwa nink kiif asju hääle poole kääniwa, peswa nüüd keelt üts tõise pääle, nink omma rõemsa, kui nema tõise man mida lõidwa, mes laitmise wäärt om.

Ent kui abi-elo-rahwa lugu sääranne om, mes opust peame neile sis andma? Meije wõime ni